

6. neděle velikonoční rok B (2024)

1. čtení – Sk 10,25-26.34-35.44-48

I na pohany byl vylit dar Ducha Svatého.

Čtení ze Skutků apoštolů.

Když Petr přišel do Césareje, Kornélius mu šel vstříc a padl mu v hluboké úctě k nohám. Ale Petr ho zvedl se slovy: „Vstaň! Vždyť i já jsem jen člověk.“ Tu se Petr ujal slova a promluvil: „Ted’ opravdu chápu, že Bůh nikomu nestraní, ale v každém národě je mu milý ten, kdo se ho bojí a dělá, co je správné.“ Když ještě Petr mluvil, sestoupil Duch Svatý na všechny, kdo tu řeč poslouchali. A žasli věřící obrácení ze židovství, kteří přišli s Petrem, že i na pohany byl vylit dar Ducha Svatého. Slyšeli totiž, jak mluví (cizími) jazyky a velebí Boha. Tehdy Petr řekl: „Může někdo odpírat křestní vodu těm, kteří jako my přijali Ducha Svatého?“ Pak rozkázal, aby je pokřtili ve jménu Ježíše Krista. Potom ho prosili, aby (u nich) zůstal ještě několik dní.

Mezizpěv – Žl 98,1.2-3ab.3cd-4

Hospodin zjevil svou spásu před zraky pohanů.

Nebo: *Aleluja.*

Zpívejte Hospodinu píseň novou,
neboť učinil podivuhodné věci.
Vítězství je dílem jeho pravice,
jeho svatého ramene.

Hospodin uvedl ve známost svou spásu,
před zraky pohanů zjevil svou spravedlnost.
Rozpomenul se na svou dobrotu a věrnost
Izraelovu domu.

Všechny končiny země uzřely
spásu našeho Boha.
Jásejte Hospodinu, všechny země,
radujte se, plesejte a hrejte!

2. čtení – 1 Jan 4,7-10

Bůh je láska.

Čtení z prvního listu svatého apoštola Jana.

Milovaní, milujme se navzájem, protože láska je z Boha, a každý, kdo miluje, je zrozen z Boha a poznává Boha. Kdo nemiluje, Boha nepoznal, protože Bůh je láska. V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh poslal na svět svého jednorozeného Syna, abychom měli život skrze něho. V tom záleží láska: ne že my jsme milovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako smírnou oběť za naše hříchy.

Zpěv před evangeliem – Jan 14,23

Aleluja. Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo, praví Pán, a můj Otec ho bude milovat a přijdeme k němu. Aleluja.

Evangelium – Jan 15,9-17

Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí život.

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Jako Otec miloval mne, tak já jsem miloval vás. Zůstaňte v mé lásce. Zachováte-li moje přikázání, zůstanete v mé lásce, jako jsem já zachovával přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce. To jsem k vám mluvil, aby moje radost byla ve vás a aby se vaše radost naplnila. To je mé přikázání: Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás. Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život. Vy jste moji přátelé, když děláte, co já vám ukládám. Už vás nenazývám služebníky, protože služebník neví, co dělá jeho pán. Nazval jsem vás přáteli, protože vám jsem oznámil všechno, co jsem slyšel od svého Otce. Ne vy jste si vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás a určil jsem vás k tomu, abyste šli a přinášeli užitek a váš užitek aby byl trvalý. Potom vám Otec dá všechno, o čem budete prosit ve jménu mém. To vám přikazuji: Milujte se navzájem!“

Homilie

Jak blízké by mělo být toto evangelium každému z nás, ve kterém nám Kristus znovu ukazuje jakým způsobem křesťan - tedy jemu věrný člověk – měl by potvrdit svou totožnost.

Dnes se každého z nás ptá na lásku k Bohu a lásku k druhým lidem.

Byl to Ježíš, kdo ukázal nejkrásnější příklad neomezené lásky schopnou obětovat svůj život.

Je to láska, která se jaksí vymyká veškeré lidské logice. Je to láska, která přišla na zem před dvěma tisíci lety a zemřela na kříži za své pronásledovatele. Je to láska silnější než smrt.

Z této bezmezné lásky dává Kristus za nás svůj život, dává nám život věčný, chce pro nás radost, nazývá nás svými přáteli.

Vybral si nás, každého z nás, ale mnozí tuto volbu nepřijímají.

Člověk, který přijímá Jeho volbu, volí Ježíše.

A vybrat si Ježíše znamená navázat s ním přátelství, to poslouchat, co říká, to plnit Jeho přikázání, protože to je jediný způsob, jak Mu projevit svou lásku.

Zákon je proto, aby se dodržoval, aby organizoval principy mezilidského soužití v tomto světě, a ne - jak říkají ignoranti a ti, kteří chtějí ospravedlnit svou nedospělost - že zákon je proto, abychom ho porušili. Podobně Boží zákon nařizuje náš vztah ke Kristu a náš vztah k druhým lidem.

Tohle, kdo jsem - se velmi silně projevuje v tom, jak se chovám.

Mohu milovat Boha, kterého nevidím, pokud nejsem schopný milovat svého bratra, kterého vidím? Sv. Jan píše v listě: „Řekne-li někdo: „Já miluji Boha,“ a přitom nenávidí svého bratra, je lhář. Kdo nemiluje svého bratra, kterého vidí, nemůže milovat Boha, kterého nevidí.

A tak máme od něho toto přikázání: Kdo miluje Boha, ať miluje i svého bratra.“ (1J 4,20-21)

Mohu se považovat za věrnou učednici a věrného učedníka Ježíše Krista, když odmítám Jeho přikázání?

Mohu být Kristovým učedníkem, když měním Jeho učení?

Pokud učeďník začne hlásat jinou nauku než tu, kterou mu učitel předal, může se považovat za dědice jeho učení? Myslím, že ne.

Projevem věřnosti a lásky ke Kristu je radikalismus v dodržování Jeho přikázání. „Zachováte-li moje přikázání, zůstanete v mé lásce“!

Desatero neobsahuje čtyři nebo pět přikázání, ale deset. Nesmíme vybírat jen ty, která se nám momentálně líbí.

Pak prostě proměníme křesťanství „v supermarket, kde si vybíráme zboží“ a je jasné, že tehdy nebereme svou katolickou víru vážně.

Lidská láska je vždy – ve větší či menší míře – poznamenána stigmatem vlastního zájmu.

My lidé milujeme "kvůli...". Zatímco Bůh miluje "i když..."

Člověk obvykle miluje „pro sebe“! Bůh miluje „pro nás“!

Není snadné milovat vždy všechny a nezištně, ba co víc, dnešní svět se snaží s takovou láskou bojovat za každou cenu.

Někdy nám násilím vnucuje laciný kýč, kterému se snaží dát jméno - láska.

Říká: Žij okamžikem! Hrej si! Máš dovoleno dělat cokoli! Dělej, co chceš!

Pravá láska potřebuje neustálou podporu, rozvoj, úsilí, aby nezmizela jako kouř, neskončila jako sen, neodletěla jako vyděšený pták, abychom neutíkali ze světa, kdoví kam... do nicoty...? k zoufalství...?

Ještě na závěr slova P. Jana Twardowského:

„Existují tři druhy úniku ze světa:

Ten první – nejhoupější, proto nejčastější – z bláta do louže nebo z deště pod okap.

Druhý – útěk hluboko do sebe sama, a tam nikdy nenajdeme klid.

Třetí - nejnutnější: když utíkáme z iluze tvorů do přítomnosti Pána Boha, ze sebelásky do Lásky samotného Boha, z vlastního života do života Ježíše Krista.“

„To jsem k vám mluvil, aby moje radost byla ve vás a aby se vaše radost naplnila“, praví Pán. Amen.